

„Jenom jdi, on ti školník otevře. Řekni, že maminka nechá pěkně prosit.“

„Ale to nejde, mamínko. Ve školní úloze jsem zapomněl udělat desetinnou tečku a sešity vzal si pan učitel domů.“

„A budeš mít z toho, chlapče, nějakou vpletačku?“

„Nevím, ale myslím, že mně pan učitel už nedá jedničku z počtů.“

„Snad to nebude tak zlý. Eště dobře, že je to jenom ta tečka — jaks ju jmenoval?“

„Desetinná tečka.“

„Jo, ta desetinná tečka. Hůře by bylo, dyby to byla spála nebo chřipka. Tak si jenom vybumbě kafičko. Tatínek si s panem učitelem vo ty teče promluví.“

„Copak je to ta desetinná tečka,“ přemýšlela paní Nochyzová, když běžela na dvůr se štoudví pro vodu. „Jistě to bude jen maličkost, dyž von ten máš kluk je ve všem tak akorát.“

„Vo čem pak přeměšluj, paní Nochyzová?“ zahájila u studny rozpravu sousedka Křižná.

„Ale vo tým našim Olóškovi. To je vám takový poctivý a svědomitý dítě, že druhýho by musel pohledat.“

„Chvála panu bohu, sme rádi, že náš Frantík není taky nějaké darebák nebo zloděj.“

„Ani by neřekli, paní Křižná, kluk nám nejlí.“

„Bude mít pokažené žalódek.“

„Óme. Nemluví a tak smutně sedí u stolu.“

„Tak provedl nějaký darebáctvo a věil se boji trestu.“

„Darebáctvo? Ó, to náš Olóšek nedělá. Ale jakosi desetínó tečku zapomněl udělat v zešitě a věil ho to tak trápí.“

„Desetínó tečku v zešitě to von možná eště zapomene, ale zato nezapomene napsat vedlívá na plot, že máš Frantík je vůl, že má nos jako vopica a že se podělává do gatí. Ale já mu to jedné řeknu. Vůl ten náš je, to je pravda, protože si to nechá vod Olóša líbit, ale gatě má pořád čistý a nos má takový, že by se za ně ani jenerálovo dítě nemuselo stydět.“

„Paní Křižná, to by krivdili našemu Olóškovi. Krk bych za to dala, že von po plotech nechmárá.“

„Tak se jenom podívej u Grumlerů, co tam stojí napsaný.“

„Ne, ik takovým věcem my ho nevedem.“

„Šak on k tomu vašeho vedení nepotřebuje. Ale měli byste ho vést k tomu, aby si nedělal smích ze starých lidí, aby večerama netlólkl ma cizí vokna a nepomlůval mýho starýho, vo kolika chodí z hospody. Dyž nebude dělat takový lajdáctva, možná, že nebude ani ve školy zapomínat na jakosi tečku.“

„A tak jenom všeco na našeho Olóška. Šak jenom ať nechá váš Frantík na hlavě. Dybych chtěla dělat peklo, tak bych ho chytla za ucho a zeptala bych se ho, kdo nám pomazal kliku blátem, kdo nám o vagacích pustil myš do kuchyně a kdo našemu Olóškovi větřl do vočí šmetlón.“

„E, vy huho nevymáchaná, tak vy tak vo našem dítěti. Bytfe jistá, že my si kluka počtrestáme, dyž na to přimde, ale vy se s Olóškem mazlíte a von vám za to jedné matlučet!“

Hovor u studny stával se stále hlasitějším a obě strany ve výrazech nevybíraly. Když

potom ještě paní Nochyzová — prý pouze nešťastnou náhodou — polila svoji sousedku vodou, nescházelo mnoho, aby došlo k otevřenému boji.

A tak historie, která se začala desetinnou tečkou, skončila se soudy. Byla žaloba a byla protižaloba. Dva advokáti vzali věc za svou a s největší opravdovostí zastali se svých klientek a jejich dětí. Soudce mírnil a smířoval. — „Vaši hříchové“ řekl paní Nochyzové, jsou mnohem těžší než hříchové vaší sousedky. Radím vám proto — — —“ a tak dále. Také obhájce pošeptal cosi své klientce, matce Olouškové, a obě strany si podaly ruce. Paní Nochyzová činila tak velice nerada, poněvadž tíha soudních výloh padla úplně na ni. Až dostane nymí dva advokátské účty, snad jí na nich ukáže Oloušek, co je to ta desetinná tečka.

S. S.

Noční průvodkyně pana Vomáčky.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Noc byla temná, bez hvězd a pan Vomáčka měl nový klobouk. Tramwaye nejezdily.

Pan Vomáčka se zamyslel. Vzpomenul si na ženu, která mu před jeho odchodem radila: „Alois, neboj si ten nový klobouk, bude pršet!“ Na tuto ženinu předzvěst si pan Vomáčka vzpomněl a teskně se zasmil. Náhle vykročil v pevném rozhodnutí. Spatřil totiž dámu, jež nesla nad sebou roztažený deštník. Než bys pět napočítal, byl pan Vomáčka u ní a zdvořile se představiv, vklouzl pod její deštník. „Račte prominout,“ dodal a přičinil faktickou poznámku: „To prší!“

„Prší,“ odpověděla dáma a mile se usmála. Tím dodal si pan Vomáčka odvahy a pokračoval:

„Budete tak laskava a vezmete mne na kousek cesty s sebou?“

„Jen kousek? Ale kdepak! Já vás dovedu až domů!“ odvětila dáma.

„I hrome!“ pravil si v duchu pan Vomáčka, „takhle jsem to nemyslel!“ A nahlas si zalhal:

„Já ještě nejdu domů.“

„Vy půjdete domů a já s vámi!“ pravila dáma resolutně a vykročila.

Panu Vomáčkoví začalo být z toho dobrodružství horko. Nabídl své společnici zastávku ve vinárně; ona však odmítla. Chtěl ji tedy obelstít a chtěl jít cestou, která vedla opačným směrem.

Ale dáma ihned projevila nepokoj a pravila: „Jdeme špatně!“ a táhla pana Vomáčku na správnou cestu.

„Jak vy víte, kde já bydlím?“ zašeptal uděšený Vomáčka, ale dáma se jen zasmála a táhla jej dále. V těžkých myšlenkách kráčel vedle ní, spíš mrtvý, než živý. A tak došli až do ulice, kde pan Vomáčka bydlel.

„Tady se rozloučíme!“ prohlásil, sebrav zbytek posledních sil.

„Co vás to napadá!“ odmítla dáma. „Já s vámi půjdu až do domu nahoru!“

„Dnes to nejde!“ zvolal zoufale Vomáčka a v mysli vyvstala před ním postava jeho ženy.

Ale dáma nedbala, dotáhla jej až před dům, otevřela domovní dveře vlastním klíčem, vytáhla Vomáčku do prvního patra, kde se smíchem prohodila: „Tak tady se rozloučíme. Vy bydlíte v prvním poschodí, ale já až ve třetím!“ To říkouc zmizela.

Pan Vomáčka, tápaje ke dveřím svého bytu, zahořekoval: „Jesli se tohle na mě šfouchne!“

A „šfouchlo“ se to. Veselá jeho společnice vypravovala příhodu kde komu a kde kdo si z pana Vomáčky dělal legraci, ovšem kromě jeho ženy, která si o té věci se svým mužem pohovořila velmi vážně. Pan Vomáčka dlouho snášel svůj osud pokorně, ale konečně mu trpělivost došla a on veřejně a nahlas zvolal, že ona dáma je domýšlivá husa.

Tento jeho výrok šířil se organisovaným ústním podáním, až došel k sluchu noční společnice pana Vomáčky. Zažalovala ho a pan Vomáčka ocitl se na lavici obžalovaných před soudcem vrch. r. Sittou. Ten prohlásil, že říci o dámě, že je husa, není dovolenou kritikou, a doporučil obžalovanému, aby se s žalobkyní smířil. Pan Vomáčka poslechl, smířil se s paní a dobře si ji prohlédl. To proto, aby se po druhé už nespletl. —as—

Sardines portugaises.

(Okresní soud v Brně.)

Ze každý člověk má rád něco jiného, o tom mohou vyprávěti páni lahůdkáři i restauratéři. Jeden je milovníkem olomouckých syrečků, které už pěkně „tečou“, druhý dává přednost debrecínské pečince, třetí si potrpí na hlemýždě a ústřice. Náš hrdina, pan Hynek Ženuška, obchodník, mohl se utlouci po sardinkách, protože po nich se tak pěkně pilo víno. A kdykoli šel do vinárny, nikdy nezapomněl zásobiti se plechovkou oněch miniaturních ryb, jichž doménou je moře Středomoří.

Jednoho dne vybral se jako obyčejně na své obligátní čtyři „čtvrtky“. Dříve než se pustil do pití, otevřel opatrně krabičku, aby ani kapička oleje neukápla, a právě se chystal nabodnouti svoji první oběť, když tu jeden z jeho spolustolovníků, krejčí Lemovka, mu sdělil, že má hned přijít ven, kde na něho čeká soused Kučera, že s ním chce promluvit oněm velmi diskrétním. Pan Ženuška přelétl ještě bystrým zrakem krabičku, počítaje v duchu, kolik tam těch mršek je, aby se mu snad žádná za jeho nepřítomnosti nezatoulala do jiného žaludku, a pak rychle vyšel.

Za malou chvíli se vrátil a zle se katil na Kučera, že jej pro takovou hloupost volá ven. Uklidnil se však, vida všechny rybičky pchradem, a labužnický se do nich pustil. Po každém soustu se vždy napil vína a liboval si, jen což. Když ve škatulce zbyl již jen olej, i ten pozorně vymácel kouskem rohlíku, aby ani kapička nepřišla nazmar. A pak teprve dal se do debaty o matchi „S. K. Čutního“, o prasatech, která stále stoupají, o klukovi, kterému dnes dal pár pohlavků a o jiných světohorných událostech.

Co tak klidně rozprávěl, najednou vstal a zrychleným krokem opustil místnost. Po chvíli se vrátil, jakoby se nic nepříhodilo, a

mna si ruce prorokoval, že bude zítra pořád ný „samec“, že nějak přitahuje. Za dvě minuty se opět omluvil, že mu není nějak dobře od žaludku a znovu vyšel. Tak to udělal ještě asi třikrát.

„To tam na vás ten Kučera ještě pořád čeká?“ ptali se ho sousedé jakoby nic.

„I kdepak, ale nevím, co to dnes se mnou je. A přece se nepamatuju, že bych byl tak něco zvláštního snědl! Už je mi...“ Nežli však mohl domluvit, popadl se za břicho a znovu vyběhl. Za ním pak zněl huronský smích, který jeho povedená stolní společnost už nemohla déle zadržeti.

Když se vracel pan Ženuška celý utrpený zpět, oslovil jej na chodbě jeho známý Sýkora, který seděl naproti jeho stolu.

„Myslím, že bych uhodl, proč pořád chodíte ven, pane Ženuško!“

„To bych věru rád věděl, už se mi to přestává líbit.“

„Řeknu vám to tedy, ale musíte být jako hrob.“

„Ruku na to.“

A teď se dozvěděl pan Ženuška, kterak jeho proradní přátelé schválně dali jej vyvolat ven a mezitím že krejčí Lemovka vytil olej z rybiček do plivátka, kdežto do krabičky nalil něco z lahvičky, kterou měl v kapse. Nyní bylo jasno, že to byl pověstný ricinový olej.

Pan Ženuška neřikal nic, ale když přišel ke stolu, mračil se jako Zeus. Za chvíli však to nevydržel a vybuchl: „Pánové, to je od vás uličnictví, co jste mi provedli.“

Všichni se na něho dívali udiveným pohledem nevinných jehňat, nejvíce z nich krejčí Lemovka.

„Prosím tě, netvař se tak hloupě, já vám dobře, že's mi to nastrojil. Ale já se ti pomstím!“

„To bych se na to podíval, abyses mstil po tolika procházkách. Vždyť bys nezabil ani mouchu!“ zasmál se Lemovka. Všichni okolo se smáli a to velmi Ženušku rozzlobilo.

„Že ne? Já ti to ukážu!“

A dal krejčímu s každé strany jen jednu, ale takovou, že spadl i se židlí na zem a v hlavě mu hučelo, takže jej musil prohlédnouti lékař.

Z toho potom vyrostla žaloba pro přestupek lehkého ublížení na těle, která se projednávala u okresního soudu. Zde po všech poledňujících okolnostech, jako je rozčilení, přiznání se a zachovalost, byl Ženuška uznán vinným a odsouzen na tři dny podmínečně.

„Přijímáte trest?“

„Přijímám a nebudu ho už ani žalovat u civilního soudu, protože s těmi sardinkami jsem měl už tolik běhání, že nemusím měsíc chodit na procházku.“ Iva.

Z CIZINY

Milostný román před senátem.

Skutečný román v plném slova smyslu byl nyní předmětem jednání jednoho senátu zemského civilního soudu ve Vídni a to pod prosaickou rouškou žaloby na náhradu škody za zmenšenou schopnost vdavek a za ztrac-